

Taknemlighed og ansvar for skaberværket

Sognepræst Ejnar Grønlund, Gistrup

Har kirken et ord at skulle have sagt i klimadebatten?

Har kirken eller en kirkelig forening noget at sige i miljødebatten? Ja. Efter min mening kan man ikke undgå at sige noget, da det kristne budskab kalder mennesket til ansvarlighed. Det kan naturligvis være svært at give direkte (parti)politiske anvisninger. Der findes ingen enkle løsninger. Men som kirke kan vi være med til at give samtalen om disse emner et vigtigt og nødvendigt perspektiv.

Skabelsestro – at se livet som Guds gave

Når vi bekender troen, siger vi bl.a.: ”Vi tror på Gud Fader, den Almægtige, himlens og jordens skaber.” Ofte diskuterer mennesker skabelsesberetningen i Bibelen og Darwins udviklingslære, altså om jorden er skabt på syv dage eller over millioner af år. Den diskussion er i virkeligheden ikke særlig vigtig! De bibelske skabelsesberetninger lægger ikke op til den diskussion.

Bibelen er langt mere optaget af noget andet. Livet ses som en gave fra Gud. Livet kan undertiden være besværligt og udfordrende. Alligevel ser vi det som en underfuld gave. Desuden er det vores opgave at tage vare på skaberværket. Kristne, der er meget optaget af at bevise skabelsesberetningernes biologiske og historiske sandhed er i virkeligheden med til at fjerne fokus fra skabelsestroen og det liv, vi lever. Det interessante er ikke, hvordan det lige nøjagtige foregik for så og så mange år siden. Det afgørende er, at mit liv og min ejendom er ikke bare mit eget, men en Guds gave. Som det står i Det Gamle Testamente (Salme 24 v 1):

”Jorden med alt, hvad den rummer,
verden og dens beboere, tilhører Herren”

Ansvar for skaberværket

Der er ingen tvivl om, at miljøproblemerne skyldes bl.a. grådighed, fråseri og begær (tre af de syv dødssynder). Især i den rige del af verden har vi fået mange ting og goder. Det er både en gave – og et problem.

Ingen vil vist ønske sig tilbage til de levevilkår, som var vore oldeforældres. Det er en Guds gave, at vi mennesker kan udvikle og skabe nyt. Men det er som om, vi ikke kan få nok. Vi vil have mere, opleve mere, rejse mere, nå mere. Og det hele skal helst gå lidt hurtigere.

Et eller andet sted ved vi godt, at hverken mennesker eller jord kan holde til det, ligesom ressourceknaphed sikkert melder sig på et tidspunkt. Dertil

kommer, at en stor del af jordens befolkning slet ikke har adgang til noget, der bare ligner vores levestandard. Hvis vi forestiller os, at jordens mennesker skulle blive lige så ”store” forbrugere, som os, så ville der for alvor blive problemer.

Lovsang og tak – og protest.

Et sted at begynde, er at takke Gud. I lovsang og tak lærer vi at skønne på livet. Vi får så at sige lagt ord og toner ind i vort liv, der siger: Guds er æren. Livet er ikke dit eget, det er Guds.

I lovsangen ligger indirekte en protest mod grådighed og krævementalitet. En protest mod at lægge så ensidigt vægt på økonomisk vækst, som det ofte sker. Der er også noget, der hedder åndelig vækst eller vækst i tro, håb og kærlighed. I den kirkelige tradition er der rige kilder at øse af, også når vi skal søge inspiration til at leve ansvarligt i forhold til skaberværket.

Idéer til, hvordan din kirke og forening kan gøre mere aktivt for en grøn klode, ses på Grøn Kirkes hjemmeside: www.gronkirke.dk.

Nu folder skabningen sig ud

Almægtige og kære Gud,
nu folder skabningen sig ud,
i lys og sang, i blomst og frugt,
for du gør alting godt og smukt,
halleluja, pris vor skaber,
pris vor skaber, halleluja!

Salmebogens 17 v 1, gendigtning af Frans af Assisis solsang.

Du, Skaber, som åbner mit øje

Du, skabersens Gud, som vil bøje
dig ned til din verden i dag.
Du, Skaber, som åbner mit øje
og kender mit hjertes slag.
Din ånd over lande og have,
din kalden på skabningen selv
er lyden i alt det, du skabte
i blodets og flodernes væld.

Salmebogens 28 v 5. Jens Rosendal.